

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Pusula, Aidiyet ve Kimlik:

Örnek Olarak İnan, Amerika ve Diğerleri Arasında (Birinci Bölüm)

Ali Hamaney'in ve İnan liderliğinin üst düzey kadrosunun Amerika ve Yahudi varlığı tarafından hedef alınıp suikasta uğramasından bu yana, içinde yaşadığımız toplumun mahiyeti, yani pusula, kimlik ve aidiyet hakkındaki soru yeniden gündeme gelmiştir. Yani toplumun veya insan kitlelerinin düşünceleri, duyguları ve sistemleri ile bireyle ilgili olanların yanı sıra toplumla ilgili fikirlerin inşasında benimsenmesi gereken metotla ilgili her şey hakkındaki soru. Herhangi bir toplumda meydana gelen olaylar ise; insanlar arasındaki mücadele sünnetinin pratikteki tercümesidir; dolayısıyla iradesini ortaya koyan toplumun bir kesiminin kanaatlerini ifade etmektedir. Bu da başka bir grubun kanaatlerini ifade etmediği anlamına gelmektedir. Bazı durumlarda diğer ülkelerin taşıdığı kanaatlerin bir yansıması da olabilir; tabii eğer bu ülkeler, alışılmış sınırlarının dışında olsa bile insanları veya onlardan bir kısmını ikna edebilirlerse. Bu yüzden savaşlar, dış devletlerin herhangi bir toplumdaki birtakım grupları, tamamı olmasa da ideolojisinin bir kısmından taviz vermeye sevk etmek için başvurduğu araçlardan biri de olabilir.

Bu araştırma bizi, her ne kadar kendisinden dallanmış olsa da karmaşık ayrıntılara değil, ihtilafın temellerine ve özüne gitmeye sevk etmektedir. Dolayısıyla kimlik, pusula ve aidiyet hakkındaki araştırma kişiyi, şu temel soruları sormaya sevk etmektedir: Ben kimim ve biz kimiz? Ancak bu araştırma, nerden geldim ve yolun sonunda nereye gidiyorum sorularına cevap verilmediği sürece, yüzeysel olarak kalacaktır. Dolayısıyla kainat, insan ve hayatın öncesi ve sonrasına dair bakış açısındaki ihtilaf, gerek toplum gerekse herhangi bir toplumun sorunlarını çözmek için uygun olan sistem hakkında farklı görüşlere sevk etmektedir. Dünya hayatına, onun öncesi ve sonrası hakkında açık bir cevap vermeden bakmakla yetinmek ise; sadece sahibinin yüzeysel düşünceye sahip olduğunu göstermez, aksine mevcut vakıadan hareket ettiğini gösterir; bu ise mevcut vakıaya çözüm bulmak için değil, aksine ne kadar eğilim gösterip değişirse değişsin ve ne kadar aksini iddia ederse etsin ona uyum sağlamak içindir. Çünkü güzel (hasen) ve çirkin (kabih) olması bakımından herhangi bir vakıa hakkında hüküm vermek, vakıanın dışındaki bir kaynaktan olması gerekir. Zira toplum hayatındaki muayyen bir vakıa, yani var olan insan ilişkileri hakkındaki hüküm, güzel ya da çirkin olarak tanımlanmadıkça, sadece olup bitenleri tanımlamaktan ibaret olur; yani ister yüzeysel ister derinlemesine yani ayrıntılı olsun bizzat vakıayı açıklamaktan ve onu diğer vakıalarla ilişkilendirmekten ibaret olur. Toplum ıstılahını, fikirlerden, duygulardan ve sistemlerden ayırmak mümkün değildir; zira bu üç unsur, şayet toplumdaki bir grup, fikirlerini ve duygularını herkesin muhakeme olduğu sistemlere dönüştürerek diğerlerine egemen olabilirse, fertleri birbirine bağlayan ve onları bir toplum haline getiren unsurlardır. Bu grubun olduğu gibi kalması şart

değildir; çünkü her toplumda mücadele sünneti ve fikirleri, duyguları ve sistemleri, yavaş ya da hızlı bir şekilde farklı bir duruma dönüştürülme potansiyeli vardır.

Fikirlerden bahsederken, bunun tüm fikirler anlamına gelmediğini, aksine toplumun oluşmasıyla, yani fertlerin birbirine bağlanmasıyla, yani grupların ve bağların oluşması veya bu ilişkinin sonucunda ortaya çıkan herhangi bir ilişki de dahil olmak üzere insan ilişkileri ve bunların esasını oluşturan temellerle ilgili fikirler olduğunu belirtmek gerekir. Zira genel olarak fikir, vakıa hakkında hüküm vermektir.

Ülkeler arasındaki ilişkiler, bu kaidenin dışında değildir. Zira konu, sadece belirli bir toplumun mahiyetini incelemekle sınırlı değildir; aksine tüm toplumları ve bu savaşlar da dahil olmak üzere toplumlar arasındaki ilişkilerin nasıl ortaya çıktığını da kapsamaktadır. İlişkiler başlangıçta devletler arasında çıkarlar inşa etmek için ortaya çıksa da, ancak devletler arasındaki ihtilaf, sadece çıkar çatışması sonucunda oluşmaz; aksine çıkarın ne olduğu tanımlandığında da oluşur? Peki aklın, başka bir kaynak olmadan, bağımsız bir şekilde çıkara ulaşması mümkün müdür?

Bu da bizi başlangıç noktasına, yani “Ben kimim ve biz kimiz?” sorusuna geri döndürmektedir. Ancak aydın bir bakışın, yani bunun insan, kainat ve hayatın öncesiyle olan ilişkisini idrak etmenin, farazi cevaplarla ilgisi yoktur; aksine akli kullanarak, yani öncül bilgileri kullanarak ve bunun üzerine ek bilgileri bina ederek kesin olabilecek gerçeklerin idrak edilmesiyle ilgisi vardır; bu da insanın duygularını, herhangi bir yeni bilginin incelenmesi ve onun vakıaya intibak etmesi (veya intibak etmemesi, ondan geri dönülmesi ve ihmal edilmesi) için doğru bir şekilde kullanılmasıyla, yani bilgileri birbirine bağlamak için sağlıklı bir beynin varlığıyla mümkündür.

“Ben kimim ya da biz kimiz?” sorusuna, bugün taşımış olduğum seyahat belgelerine (bir bireyin kimliğini, aidiyetini veya yasal ve kişisel statüsünü, şu anda sahip olduğu belgeler ve evraklar (pasaport, oturma izni, vatandaşlık) temelinde belirtmek için kullanılan bir ifadedir) dayanarak cevap vermek, toplumun vakıasına yönelik yüzeysel bir bakıştan öteye geçemez. Zira tek bir toplumda, toplumun gidişatı üzere olan bir grubun ya da tabiri caizse toplumun dışından olan bir grubun egemenliği sonucunda sistemler tek olsa da, genellikle fikirler ve duygular farklılık göstermektedir. Buna egemen sisteme dayalı olarak cevap vermek de aynı şekilde yanlıştır; çünkü egemen sistem, ister bir fikri isterse yöneticilerin şahıslarını temsil etsin değişime açıktır. O halde kimlik, aidiyet ve pusula nasıl değişebilir? Ancak tek bir durumun dışında ki o da; hayatın öncesi ve sonrası hakkındaki cevapları ayırıp ne olursa olsun vakıayla yetinmektir; bu da rüzgarın estiği yöne meyleden menfaatçi ve çıkarıcı ideolojiye razı olmak sayılır. İslam'dan önce Arapların üzerinde olduğu şey işte böyleydi; zira gündüzleri ilah yapıyorlar ve geceleri onu yiyorlardı! Bugün ise onları, Epstein'in dünyasında kapitalist ideoloji sahipleri temsil etmektedir; zira kendi ideolojilerinde özgürlüklerin var olduğundan ve bunların İslam ideolojisinde bulunmadığından bahsedip övünüyorlar. Onların sözde özgürlüğü, suç olarak tanımlanmasında hiç kimsenin ihtilaf etmediği insanlığa karşı işledikleri suçların

özgürlüğünden başka bir şey değildir. Onların özgürlüğünün, İslam şeriatında bir yeri olmadığından bahsetmeye bile gerek yoktur.

İslam'a gelince; hiçbir zaman özgürlüklere çağrıda bulunan bir ideoloji olduğunu iddia etmemiştir; aksine insanın diğer insanlara ve arzularına olan kulluktan kurtulup sadece yaratıcısına olan kulluğunu kabul ettiği Allah'a kulluk etmektir.

“Dost ve düşman” mefhumlarına gelince; hakikatte bunlar vakıanın dışında olan mefhumlardır ve vakıanın bu tür hükümler vermesi mümkün değildir; çünkü bugünkü siyasi vakıa, yarın insan ilişkilerinde yazılacak bir tarihten ibarettir. Hatta insan yapımı anayasalarda bile, bir tarafı düşman olarak nitelendirildiğinde bu, vakıadan değil, aksine vakıanın dışındaki bir bakış açısından kaynaklanmaktadır. Örneğin Yahudi varlığını düşman ya da dost olarak tanımlanmasının kaynağının vakıa olması mümkün değildir, aksine bunun dışında bir şeydir; yani vakıaya belirli bir zaviyeden bakmaktır. Nitekim Yahudi varlığında yaşayan ve onun ordusuna hizmet eden bir kişi, genellikle bu varlığı dost olarak görürken, Batı Şeria'nın oğlu onu, kökünden söküp atılması gereken bir kanser olarak görmektedir.

Ulusal bağa ve bunun insanlar arasında bağ kurmaya uygun olduğuna inanan kişiler; genellikle dünya hayatının öncesi ve sonrası hakkındaki soruya cevap vermezler; bazen bundan kaçınırlar, hatta bazen bu soruyu “kaçınılması gereken fitneler” kategorisine koyarlar! Çünkü yüzeysel düşünme onları, kanaatleri ya da malumatlarda derinleşmeyi insanlar arasında bir çatışma kapısı olarak görmeye itmiştir; öte yandan onlar, başkalarının öfkesinden veya hoşnutsuzluğundan kaçınmak istemektedirler. Ama aslında toplum, o toplumun veya bireyin inandığı kanaatlerden oluşmakta değil midir? Her kanaat, çatışmaya açık değil midir? Peki neden bu grup, İslami fikir sahiplerine yönelik muhalefetlerini, çatışma ve anlaşmazlığın bir kapısı olarak görmemekte? Neden İslami fikir sahipleri, kendi fikirlerinden taviz vermediler? Nasıl olur da bir kişi ya da bir grup, İslami fikir sahipleri lehine sahip oldukları şeylerden taviz vermeyi kabul etmedikleri halde başkalarını razı etmek için kendi fikrinden taviz verebilir ki?

Öte yandan ulusal birlik fikrini taşıyanların çoğu, bu fikrin, toplumun dahili ilişkilerinin, yani o toplumdaki fertlerin arasındaki ilişkilerin seyri bakımından bünyesinde topluma yönelik hiçbir çözüm taşımadığını fark etmiyor mu; aksine o toplumdaki kanunların kaynağı, ister yaratıcıya ait olması gereken yasama yetkisini kendilerine atfeden belirli ve tanınmış insanlar olsun, isterse bugün millet meclisi olarak adlandırılan şeyler veya içtimai nizam, yani erkek ve kadın arasındaki ilişkileri ve nikah ve nesil sonucunda ortaya çıkan bunun dallarını düzenleyen yasalar gibi İslam'a dayanan belirli durumlarda olsun başka kaynaklara dayanmaktadır. Dolayısıyla ister yönetim sisteminin doğası, ister içtimai nizam, isterse ekonomik sistemle ilgili olsun, ulusal birliğin dahili sistemlerin oluşmasında herhangi bir rolü olmamıştır... Hatta millet meclisindeki yasa koyucuların bile ulusal birliğin oluşmasında hiçbir rolü olmamıştır; çünkü yönetim sisteminin doğası toprağa ait olmamıştır. Zira ulusal birliğin karar verdiği şey, kişinin içinde yaşadığı devletin siyasi sınırlarına dokunma veya onları değiştirme temelinde düşmanlık gerçekliğini dikkate almaktan ibarettir;

ayrıca buna ırkçılık boyutu da eklenebilir. Bu da sadece ülke dışından gelip siyasi sınırlara saldıran ve dışarıdan askeri olarak ülkeyi işgal eden kişiyi değil, bazen de devlet sınırlarının dışındaki herkesin “düşman” ya da en azından “bizden olmayan” olarak kabul edilmesi anlamına gelmektedir. Peki bu birliğin sahipleri, Güney Sudan gibi yeni oluşturulmuş ülkeler hakkında ne diyor? Peki Arap Yarımadası, Suriyeli ya da İranlı bir kişi, gerçekten bir Lübnanlı ya da İranlıya düşman mıdır? Peki bu terimler, sadakat, aidiyet, kimlik ve pusula üzerine inşa edilen gerçek kimlikleri ifade ediyor mu? Örneğin Suriye ya da Lübnan, ayrılışlar da birleşmeler de gerçekten bir kimlik, aidiyet ve pusula oluşturabilir mi? Yoksa bu, fikri birleşme ya da ayrılmanın temellerinin incelenmesi gibi başka bir şeye mi bağlıdır? Peki her dört yılda bir farklı bir ülkede yaşamak için taşınan birinin, sırf bu ülkeler arasında gidip geldiği için farklı bir kimliği, aidiyeti ve pusulası olur mu? Peki Yahudi varlığını düşman yapan temeller bunlar mıdır, yoksa başka bir şey mi?

Bu da bizi, bir şekilde ya da başka bir şekilde, dünya hayatının öncesi ve sonrasıyla ilgili ilk soruya geri götürüyor; çünkü ondan şu soru çıkıyor; gerçekten ben, diğerleri dışında belirli bir toprağa mı, yoksa siyasi bir varlığa mı ya da başka bir şeye mi aitim? Sırf belirli düşüncelerin, duyguların ve sistemlerin egemen olduğu bir ülkede doğmuş olmam, oraya ait olduğum anlamına mı gelmektedir? Hayatın öncesi ve sonrası hakkındaki soruyu, cevaplamayı değer kılan şey, onun aidiyet, kimlik ve pusula mefhumlarını ve ondan dallanan velâ ve berâ ya da dost ve düşman mefhumlarını ve bu dünyayla ilgili her şeyi belirleyecek olmasıdır; tabii ki cevabın doğru olması, daha önceki kavramlardan arındırılmış olması ve aklın ulaştığı gerçeklerle yetinilmesi şartıyla.

Tam bir tarafsızlığa sahip olduğumu iddia edemem; ancak bu girişimimle şunu söyleyebilirim; İslam, dünya hayatının öncesi ve sonrasıyla ilgili her şeye, cevaplarını insanın fiilleriyle ilişkilendirmek yoluyla, hem ikna edici hem de bu dünya hayatıyla doğrudan bağlantılı bir şekilde cevap vermiştir. Dolayısıyla çözümler koyduğu gibi İnsan fiillerine çirkinlik, güzellik ve benzeri hükümler koymuş ve böylece insanın kazanılmış bilgilerine başka bir boyut daha eklemiştir.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: * يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ * أَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي أَنفُسِهِمْ ۗ مَا خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَأَجَلٍ مُّسَمًّى ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ * أَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ ۖ كَانُوا أَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَأَثَارُوا الْأَرْضَ وَعَمَرُوهَا أَكْثَرَ مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُم بِالْبَيِّنَاتِ ۗ فَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ **Onlar dünya hayatının ancak dış yönünü bilirler. Ahiret konusunda ise tamamen gaflettedirler. Onlar, Allah'ın gökleri, yeri ve bunlar arasında bulunan her şeyi ancak gerçek bir sebep, derin bir hikmet, şaşmaz bir kanun ve belirli bir ecel ile yarattığını kendi içlerinde hiç düşünmezler mi? Ne var ki, insanların çoğu, öldükten sonra dirilip Rablerine kavuşacaklarını kesinlikle inkâr etmektedir. Yeryüzünde gezip de kendilerinden öncekilerin sonu ne olmuş görmezler mi? Onlar kendilerinden çok daha kudretliydi; toprağı iyice işlemişler, yeryüzünü bunların imar ettiğinden daha fazla imar etmişlerdi. Onlara da**

peygamberleri nice açık kanıtlar getirmişti. Şu halde Allah onlara asla zulmetmiş değildir, asıl onlar kendilerine zulmetmişlerdir.” [Rum 7-9]

Dolayısıyla insan, vahiy olmadan, vakıa hakkında herhangi bir hüküm vermekten acizdir; aksine iyi ve kötü konusuna girmeden ve buna bağlı dünyevî ve uhrevî cezayı belirlemeden sadece vakıada olup biteni açıklayabilir. Eğer bu mesele insana bırakılmış olsaydı, insanlar anlaşmazlığa düşer, birbirleriyle savaşırlar ve mesele üzerinde anlaşamazlardı; zira meselenin ayrıntılarını yalnızca insanın belirlemesi için sabit bir temel yoktur. İşte onların dünyadaki durumları budur; yani yasamanın Allah'a ait olması, ya da insanların bir grubunun onu kendi arzuları lehine kontrol etmesi için savaşımdır! Yasamanın insanlara ait olması gerektiğini söyleyenler, tek bir cezanın ayrıntıları ve belirli bir suçun anlamına dair net bir tanım üzerinde ittifak edememişlerdir; zira onlar, Allahu Teala'ya muhtaç olmadıklarını sanarak haddi aşmışlardır. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: * أَقْرَأُ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ * خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ * **Yaratan Rabbinin adıyla oku! O insanı bir parça kan pıhtısından yarattı. Oku! Rabbin, en büyük kerem sahibidir. O Rab ki kalemle (yazmayı) öğretti. İnsana bilmediğini öğretti. Hayır, insan kendini yeterli gördüğü için mutlaka azgınlık eder.” [Alak 1-7]**

Aidiyet, pusula ve kimliğin, örnek olarak İran, Amerika ve diğerleri konusuyla ilişkisine gelince; bu, ülkeler ile bu ülkelerdeki İslam yönetimi arasındaki ilişkiler hakkındaki bir konudur. Evet, İran bugün İslam nizamını uygulamıyor; ancak bu, İslam'ın Amerika ve Yahudi varlığına karşı savaşıma teşvik etmediği anlamına gelmez; bilakis aksine İslam, ümmetin tüm güçlerini, kâfir devletlerin siyasi ve askeri nüfuzunu Müslüman ülkelerden kovmak için benzer eylemlere teşvik etmektedir. İran'ın ABD'nin nüfuzunu kovmaya yönelik gerçekleştirdiği girişimleri, Müslümanların muazzam gücünü göstermektedir; üstelik bu, sadece Müslüman ülkelerden birinde olmuştur; bu ise Yahudi varlığını koruyanların sadece ABD ve İngiltere olmadığını, aksine ister Şam, ister Ürdün, isterse Mısır'da olsun, onun etraflarını saran hain Arap yöneticilerin de olduğunu kanıtlamaktadır. Bu, İran'ın daha önce Irak ve Afganistan'ı işgalinde ve Şam'da Müslümanların kanına bulandığında Amerika'nın yörüngesinde dönmesine rağmen olmuştur. İslam ümmetine karşı mezhepçi bir yaklaşımı benimsemeye devam etmesi ve "azınlıklar ittifakı" yolunda ilerlemesi ona bir fayda sağlamayacaktır; dahası İslam ümmetinden onu hiçbir şey de korumayacaktır; ancak mezhepçi çizgiden vazgeçip, tüm kanunlarında ve davranışlarında şeriat hükümlerini benimser; cumhuriyet sisteminin yerine Hilafet sistemini benimsemekle başlayıp Sünni olana mukabil Şii saflaşmalarını çöpe atmakla sonlandırır, Şam ve diğer yerlerde Müslümanların kanının yalanmasına ortak olan herkesi, zalimlerden kan sahiplerinin intikamını alacak şekilde saf bir cezayla cezalandırır ve şeriatla hiçbir ilgisi olmayan tamamen mezhepsel nedenlerden dolayı kendilerine yönelik uydurulmuş batıl ve zalim suçlamalarla hapsedilen mazlum Müslümanları ve diğerlerini hapisten çıkarırsa o başka. Bu, şerî hükümlerde belirli bir mezhebi benimsemeyi terk etmek anlamına gelmez; aksine İslam ümmetine gerçek anlamda entegre olmak anlamına gelir; bu ise yıllık kutlamalarla yapılan şekli bir entegrasyon değildir; aksine İslam'ı şerî hükümlerin tek kaynağı yapmak ve İslam Devleti'nin vahdetini sağlamaktır.

İslam'ı belirli bir mezheple sınırlamamak, aksine kanaat getirip taklit ettikleri mezhebi benimsemelerine terk etmek gerekir; ancak Halife'nin, dünyadaki tüm Müslümanlar için, insanların birbirleriyle olan ilişkileriyle ilgili genel hükümlerde herkesin uyması için benimsediği hükümler hariç. İran ve diğer ülkelerin, İslam ile insan bileşenleri arasında net bir ayırım yapmaları gerekir; zira bugünkü Şii ve Sünni ıstılahları, şerî hükme, Ali ibn Ebu Talib Radiyallahu Anh'ın yolunu, Allah'ın Rasulü Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in sünnetini, yani onun fiillerine, sözlerine ve takririne delalet etmez; aksine belirli coğrafi yerlerde yaşayan bir grup insana delalet eder; bu iki durum arasında ne kadar da büyük bir fark vardır!

Tüm Müslümanların vacibine gelince; İslam beldelerinde İslam nizamını tesis etmek, aynı şekilde mezhepçiliği ve milliyetçiliği kaldırıp atmak, siyasi sahneden bir asırdır kaybolmasının ardından Hilafet Devleti'ni kurmak, İslam ülkelerini onun sancağı altında birleştirmek ve onun aracılığıyla İslam davetini tüm dünyaya taşımak için hızlı adımlarla ilerlemektir. İslam'a davet ve Allah yolunda cihadın, bu genç ve kararlı devletin öncelikli amellerinden olması için çalışmak; bu amellerin bireysel olmaktan ziyade, ister mübarek toprak olsun, ister Çin sınırları olsun, ister Keşmir olsun, isterse Somali olsun Müslüman ülkeleri işgal eden tüm güçleri veya Müslüman ülkelerdeki yabancı askeri üsleri kovmak ya da ezmek için olması gerekir. Nitekim Allahu Teala şöyle buyurmuştur: قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ * وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَّوَكَّلَ عَلَىٰ اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَىٰ مَا آدَبْتُمُونَا وَعَلَىٰ اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ * وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَنَعُودَنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَىٰ إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ * وَلَنُسَكِّنَنَّكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ

Peygamberleri, onlara dedi ki: “Biz ancak sizin gibi birer insanız. Fakat Allah, kullarından dilediğine (peygamberlik) nimetini bahşeder. Allah’ın izni olmadıkça, bizim size bir delil getirmemiz haddimize değil. Müminler ancak Allah’a tevekkül etsinler. Allah, bize yollarımızı dosdoğru göstermişken, biz ne diye O’na tevekkül etmeyelim? Bize yaptığınız eziyete elbette katlanacağız. Tevekkül edenler, yalnız Allah’a tevekkül etsinler. İnkâr edenler, peygamberlerine; “Andolsun, ya sizi yurdumuzdan çıkaracağız ya da bizim dinimize dönersiniz” dediler. Rableri de onlara şöyle vahyetti: “Biz zalimleri mutlaka yok edeceğiz. Onlardan sonra sizi elbette o yere yerleştireceğiz. Bu, makamımdan korkan ve tehdidimden sakınan kimseler içindir.” [İbrahim 11-14]

Dünya hayatının öncesi ve sonrası hakkındaki doğru cevap, kainatı yaratan ve Peygamber Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem aracılığıyla tüm insanlığa İslam risaletini gönderen bir yaratıcının varlığı konusunda karar kılmaktır. Bu risalet, İslam ümmetinin boynundaki bir emanet olup, insanın yaratıcısıyla, kendi nefsiyle ve diğer insanlarla olan ilişkilerinde ortaya çıkan tüm sorunlara yönelik kapsamlı ve ayrıntılı çözümler içermektedir. Bu da kimlik, pusula ve aidiyete dayanan “bizin”, aslında bizler, sadece duygusal anlamda değil, gerçek anlamda tek bir İslam ümmeti olduğumuz üzerinde karar kılmak anlamına gelmektedir; bu da dünyanın dört bir tarafındaki Müslümanların, tek bir Halife tarafından yönetilen tek bir devleti olması gerektiği anlamına gelmektedir. İslam ümmetindeki “bize” gelince; bu ırkçı bir bağ değildir; çünkü bu, kendi tabiiileriyle sınırlı bir davet değil, tüm insanlığı içine alan bir davettir.

İslam'ın insanları benimsemeye çağırdığı bağ, vatancı bir bağ değil, kendisinden bir nizamın çıktığı ideolojik bir bağdır. Bu, her akıllı ve dengeli insanın paylaştığı insan aklına dayalı olan bir bağ olduğu gibi insanın fıtratı ve içgüdülerine de uygundur, çünkü onları bastırmaz, aksine onları düzenler. O zaman burada kastedilen ideoloji, insanların genellikle anladıkları anlamdaki tutumlar ya da taviz verilen bir tutum değildir; eğer kararlı bir tutum, ideolojik bağı taşıyan kişinin özelliklerinden biri olursa, ondan taviz vermez, yani insanlığı yönetmek için mütekamil nizamı, yani A'dan Z'ye şeriatıyla birlikte İslam akidesinden taviz vermez. Zira ideoloji, kendisinden onun korunmasının, uygulanmasının ve risaletin dünyaya taşınmasının çıktığı teşri sistemleriyle birlikte İslam akidesidir. Bu bağın nazarındaki düşmana gelince; bu, genel olarak küfür olsa da, sahibinin kanının heder edilmesine değil, akidevi olarak küfrün vakıasının vasfedilmesine dönmektedir. Ancak İslam'ın, özellikle Müslümanları öldürmekten geri durmayan, onların sistemine zarar veren, sözde şahsi özgürlüklerde dahi onlara baskı uygulayan ya da Müslümanların ülkelerinde askeri üsler açarak onları doğrudan işgal eden küfür devletleri olmak üzere Müslümanlara ve kutsallarına fiilen saldırması nedeniyle istisna kıldığı durumlar hariç. İnsanların büyük bir çoğunluğu gayrimüslim olsalar bile onlar, İslam davetinin kapsamındadır; yani onlarla olan ilişkimiz, davet eden ile davet edilen arasındaki ilişkidir; yani bizim ilişkimiz, onların da bu davayı benimsemeleri ve bizimle birlikte taşımaları için onlara daveti taşımamızdır; böylece sadece ferdi olarak değil, aksine gruplar ve ümmet olarak ve gelecekte daveti insanlara ve ülkelere toplu halde taşıyan bir devlet olarak insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarabiliriz.

Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ افْتَرَى عَلَى اللَّهِ الْكُذْبَ وَهُوَ يُدْعَى إِلَى الْإِسْلَامِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ * يُرِيدُونَ لِيُطْفِئُوا نُورَ اللَّهِ بِأَفْوَاهِهِمْ وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ * هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ** **İslam'a davet edildiği halde, Allah'a karşı yalan uydurandan daha zalim kim vardır? Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez. Onlar ağızlarıyla Allah'ın nurunu söndürmek istiyorlar. Hâlbuki kâfirler istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktır. Müşrikler hoşlanmasa da, dinini bütün dinlere üstün kılmak için peygamberini hidayet ve hak din ile gönderen O'dur.** [Saf 7-9]

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Nizar Cemal